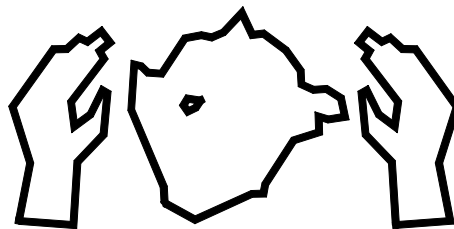

Mieninfo

Nr 4 / 2014 December samt januari, februari 2015

Red: Jan Sikkema 0459-851 30 / Eivor Lindstrand 0459-851 22

Thea Johansson 0459-851 46 / Björn Jäderås 0459-851 43

Adress: Hakefors 3, 362 92 Tingsryd

e-post: info@bjk.g.se

webbsida: www.miengruppen.se

Mieåns Vattenråd

Vattenmyndigheten för Södra Östersjön arbetar för att Sverige ska uppfylla EU's vattendirektiv med krav på att uppnå god status för alla större vatten/vattendrag. Länsstyrelserna arbetar med att klassificera vattendragen och föreslå åtgärdsplaner. Informationen sammanställs i VISS (Vatteninformationssystem Sverige), se <http://viss.lansstyrelsen.se>. Mien/Mieån tillhör huvudavrinningsområdet "Mieån – SE85000" och senare i år kommer förslag till nya åtgärdsplaner att skickas ut på remiss.

Vattenråd är en aktör som har rätt att yttra sig och vars synpunkter har betydelse. I vårt närområde finns Mörrumsåns Vattenråd och Bräkneåns Vattenråd.

Arbetet med att bilda ett vattenråd för Mien/Mieån har diskuterats ett tag, en arbetsgrupp har haft några möten och nu är det dags att hålla en konstituerande stämma. Vattenmyndigheten ställer följande grundkrav på vattenråden:

- Representera alla intressen i området, bjuda in alla berörda
- Helhetsperspektiv: sjöar, vattendrag, grundvatten, kust
- Utgå från vattnets gränser
- Roll som lokalt samverkansorgan

Miens utlopp i Mieån i gränsen mellan byarna Midingsbråte i väster (vänster i bild) och Gäddeviksås.

Foto: Jan Sikkema (beskuren).

Fler bilder av sjön på:

www.miengruppen.se

Medlemmar i vattenrådet kan vara: enskilda privatpersoner, föreningar, företag och offentliga aktörer (kommuner) som är verksamma inom avrinningsområdet.

Följande aktörer har deltagit i arbetsgruppen: Karlshamns kommun, Tingsryds kommun, Mieåns vattenregleringsförening UPA, Miengruppen/Miens fvof, Södra (Tingsryd) samt Naturskyddsföreningen i Karlshamn.

Preliminärt datum för den konstituerande stämman är den 8 januari 2015 kl 18.30 på Naturskolan i Ire.

Vi kommer att mejla ut påminnelse till alla som har anmält sig till Mieninfos sändlista.

Information kommer också att finnas på anslagstavlor i området.

Bodil

Här fortsätter artikel om gården Sjörup från förra numret.

Den publicerades ursprungligen i Tingsås Hembygdsbok 2013 och är skriven av **Eva Brinck** och **Thomas Liljegren**.

Tomas är väldigt intresserad av vem drängen Olof, som nämns på flera ställen, är. Vet du något så hör av dig.

Några minnen från en gård i Gäddeviksås i början av 1900 talet.

Henning tog nog hand om Erik sedan hemmet i Gäddeviksås skingrats. Han arbetade som trädgårdsmästare, gårdsförman på gårdar runt Mälaren och skaffade arbete åt Erik på dessa. Han gifte sig med Annie och de fick en son. 1930 ca köpte de en gård utanför Borås som de brukade fram till sin pension då de flyttade till Huddinge

FANJUNKARENS DRÄNG,
Bygdehistoria av Henning 1949.
När Olof tog tjänst hos Fanjunkaren, var Erik minste heren, bara en fem-sex år gammal. Olof hade nätt och jämt trampat ur barnträskorna. Jag skriver med flit träskor, ty fastän hans far var lappskomakare, fick han jämt och ständigt gå med dylik fotbeklädnad. Råkade man nämna något om detta till Olof, sade han bara: "Har du inte reda

på att smens märr och skomakarns kärring alltid får gå barfota!" Olof kom från ett mycket fattigt hem och var näst äldst av nio syskon. Hans ett år äldre bror, Johan-August, hade vid denna tid tjänat i tre år. Han tog tjänst hos en bonde redan innan han läste sig fram. Att inte Olof haft några sötebrödsdagar i hemmet, förstod man grant. I skolan var han hållen för dum och efterbliven. Det är ej ägnat att förvåna, om man besinnar att pojken aldrig fick någon hjälp i hemmet med skoluppgifterna utan i stället fick hjälpa till över sin förmåga. Hans ögon voro under uppväxttiden mycket dåliga, antagligen skrofler. Därför gick han ofta med en näsduk över ena ögat. En halv mils väg till skolan, och väl där, lärarinnans förklarade syndabock. Undra sedan på att Olof inte lyste med något större bokligt vetande. Däremot hade han genom att avlyssna samtal mellan fadern och hans kunder, skaffat sig ett hart när otroligt förråd av ordspråk, slagdängor, spökhistorier och massvis av andra mer eller mindre vackra historier. Olofs fantasi var, som Ni strax ska få höra, tämligen enastående i sitt slag. Den ömsinte läsaren torde här vara tvungen att bläddra några blad framåt i tidningen. Erik var som bekant ingen jätte för sin ålder utan snarare spinkig. Emedan han var yngst i kullen, kunde han tillåta sig vissa friheter, bland annat att yttra sig fritt ur hjärtat i vilket sällskap som helst. Alltid fick han skrattarna på sin sida, och alltid försökte han få sista ordet. I Olof fann han emellertid vid vissa tillfällen sin överman.

Erik brydde honom ofta för kluten om huvudet och en gång ilsknade Olof till på fullaste allvar. "Kom hit", sade han, "så ska ja drämma te dej, så då ska inte bli en våt fläck kvar a dej en gång!" "Dä vågar du inte", sade Erik, "för då talar ja om at för far!" "Jaså, då ä du, som di brukar sä, en klagespik i äggskit me oasen full me tretumsspik. Men en skit vare pess, ska du ändå gå te Fanjunkarn så hälsa te en från mej å sä att han behöver inte hålla näen

pessepotta åt däj, för du ä då så sylaosader, så du kan skita i en dråpaflaska!” Den gången blev Erik paff.

Vid ett annat tillfälle hade Erik gjort en upptäckt, som han meddelade Olof och mig med ordern: ”Nu setá Jonas!” ”Va i helsefyr sa du?” sa Olof, ”setá han?” ”Herregu du kar lelle, som Jonas Carlsson bruka sä! De är nästan så jag skulle vilja sä som August Elmblad, att så sant som denna blötbaljans evangelium, ä du inte så illa barnsligt dum, så du skulle inte ha rättighet å varken leva eller dö!” Efter att ha åhört alla dessa citat, föredrog Erik att tyst och lugnt lämna slagfältet, i sitt hjärta noga begrundande allt, vad han hört och sett.

Omsider väcktes hos honom tanken på hämnd. Att den duellen inte skulle kunna utkämpas med ord, om Erik skulle segra, hade han vid detta laget kommit till full insikt om. Här måste handlingen tala.

Nu var det så, att när drängen gjorde stadsresor, ålåg det mig att göra rent i stallet, lägga i foder till hästarna samt passa fölungen. Detta var ordnat i all välmening för att drängpojken så fort som möjligt skulle få komma in i köket och få lite varmt i sig och om sig.

Så bar det till att Olof var till staden och jag i slöjdskolan en lördagseftermiddag, varför Erik måste sköta stallet. Regnet stod som spö i backen mest hela dagen, och det var ett riktigt hundväder. När jag kom hem från skolan på kvällen, gällde min första tanke fölsingen, som stod inne i spiltan. Jag tittade in genom stalldörren. Allt andades frid och fröjd! Fölsingen rasslade med sin lövkärve, tomspiltorna voro sopade och krubborna fulla av hö. Men när mina ögon vant sig vid skymningen upptäckte jag att Erik inte burit ut gödseln utan bara makat ihop den bakom fölungen i väl tillplattad kompost. Detta tarvar en förklaring, tänkte jag, och hastade att få tag i syndabocken. Jag fick tag i honom. ”Varför har du gjort på de veset i stallet?” ”Jo, det kan den rackarns Olof ha för han ä dummer och lojer i truten!” ”Va har han nu gjort dig för ont?” ”Fråga hella va ont han inte gjort mä!”, sa Erik, och hans lilla bröst svällde av harm och förtrytelse. Jag ville vi skulle gå och göra rent, innan Olof kom hem, men det ville Erik inte höra talas om. ”Det som är gjort är gjort, å nået ska han ha!” Därvid blev det. Så småningom kom Olof, och vi gingo fram både Erik och jag samt hjälpte honom att ta ifrån hästarna och dra in vagnen. Nu återstod bara att binda hästarna och sela av. Detta är ju saker, som en van hand kan göra i mörker, varför Olof och jag gingo upptill var sin häst. Då hov Erik upp sin röst och frågade: ”Ska jag kanse tänna löktan?” Han tände lyktan. När Olof var färdig med sina sysslor, sade han: ”Ta hit lökta. För nu vill jag gå in mesamma, för jag ä både sulten och våt!” ”Ska du inte si, om jag bunnit fölsingen redit först?”, sade Erik. ”Jo, de ä väl snart gjort!”, sade Olof, och därmed stegade han iväg, men hade så när stött på näsan i komposten. ”Va i herrans namn är detta? Ta hit löktan sär ja dej, mesamma, så ja får si!” Han fick se, han såg länge och noga. Han såg ömsom på mig och Erik. ”Ja”, sa Erik så oskyldigt, ”jag tyckte fölsingen så inte kryer ut, så därför tänkte jag dä ä väl bäst å bädda unner honom. Dä ska ju vara bra, för dä gör dom alltid mä kor, som ska kalva!” Olof tog sig en grundlig funderare på denna förklaring, medan hans pliriga ögon stirrade rätt ut i rymden, samtidigt som hans ansikte avspeglade den djupaste bedrövelse. Både Erik och jag fixerade honom en lång stund. Vi väntade ett raseriutbrott, men det uteblev, liksom Eriks triumf över hämnaden. Till slut sade Olof: ”Erik lelle, du har väl händelsevis inte en tomsäck me dej?” ”Nä”, sade Erik, ”va skulle de va bra för?” ”Jo, om jag nu lappa te dej, så kunne de gå håll på skinnet, å då ramla väl benknoterna ut. Begriper du inte då, att tomsäcken skulle va te å ta benen i?” ”Ä de på de viset, så kan ja väl ta rätt på en påse!”, sa Erik i mild ton.

Var god vänd

"Nä, gör inte det", sa Olof, "utan nu låter vi udda vara jämt, men kom ihåg en sak! Gör allri om at!" Efter detta blev samarbetet mellan Erik och Olof bättre. Erik gick villigt drängens ärenden.

Olof hade inte glömt sin gamla lärarinna, vanligen kallad Kitta, och all den smälek, han fått lida för hennes skull. En kväll när Kitta var på väg till posten, fick Olof se henne. Genast satte han sig i förbindelse med Erik, samt instruerade honom sålunda: "Nu, när Kitta kommer tebaks, ska du ligga bak stenvall där borta i kröken, alldeles där vägen går inté, å så ska du ropa så högt som du kan få ur halsen. 'Kitta Lorva kokte korva, korven sprack, Kitta både åt och drack!'" Efter en kort repetition kunde Erik strofen. När Kitta kom förbi, utförde han sin mission programenligt, och Olof njöt obeskrivligt. Erik fick väl tillrättavisning av mor, men far fick ingenting veta. Jag fick så kallade skitord av Kitta en hel termin, varför Olof var den ende som hade odelat nöje av tilldragelsen.

Erik hade fått ett par nya kängor. "Elseheon" hade sytt dem. Eftersom "Elseheon" var ganska ny i facket och hans lästförråd ringa, voro kängorna sydda på så kallad rättframläst. Därmed menas, att de voro användbara på vilken fot som helst. Ur rent praktisk synpunkt var detta mycket finurligt. Hade man för vana att gå snett, och upptäcktes detta i tid, hade man bara att kasta om fotbeklädnaden. På så sätt höllo både sulor och klackar dubbelt så länge. När Erik hade avprovat sina rättframbkängor inför den trängre familjekretsen, skulle även Olof ge sitt utlåtande. Det gjorde han med följande tankvärda ord: "Dä va di jækliaste kängor ja sitt i hela mitt liv! Di ä ju så vassnästa, så om en råkade hobba te en stutkalv i oashålet mä dom, så ble de väl en kviga mä en gång!"

Längre fram i tiden fick Erik även ett par stövlar av samma fabrikat, men det är en annan historia.

Vi vet inte så mycket om Olofs vidare öden sedan fanjunkaren sålt gården i Gäddeviksås och flyttat in till Tingsryd. En modern beskrivning av Olof skulle väl vara att han var streetsmart. Förmodligen klarade han sig väl i livet. Arbetsamhet och smarthet ger goda förutsättningar. Kanske finns det någon som läser denna text och som känner igen Olof. Vi som skrivit detta lyssnar gärna på berättelser om Olofs vidare öden.

Så här allvarliga såg man ut i fanjunkarens familj ca år 1910. Pappa Erik finns till höger om sin far. På farmor Hildas vänstra sida står Gunhild. Syskonen i bakre raden är Karin, Gunnar, Ingeborg och Henning.

1981 samlades Johan Henriks och hans hustru Hildas barn, barnbarn och barnbarnsbarn med respektive till en familjefest. Familjen hade då blivit så här stor. Erik och hans syskon var döda. Endast Carl, som varit gift med syster Karin och Annie, som varit gift med Henning, samt vår mamma Inez var kvar i livet. Det blev en mycket trevlig samling.

Eva Brinck och Thomas Liljegren

Bland oxar och vallgrisar

Så här i den Europeiska Unionens tider kanske man tänker sig den småländska bondehushållningen på 1500-talet som ett isolerat, renodlat självhushåll där man endast försörjde den egna familjen eller släkten. Nej, så var det inte alls.

På 1500-talet var Småland boskapstättare än något annat svenskt landskap. Man födde upp oxar och sålde dem som drag- och slaktdjur och detta bildade i många fall huvuddelen av gårdens ekonomi. Oxarna såldes och köptes upp på olika marknader i Jönköping, Växjö, Jät, Moheda och Horn och oxdrifter startade i Småland både norrut till Mellansverige och söderut. Man överskred till och med gränsen till Danmark och uppsökte i den östliga delen av landet städer och hamnar. Beridna oxdrivare kunde föra upp till flera hundra djur till de olika marknaderna. Den svenska kronan intresserade sig för oxhandeln i riket och ville kontrollera den. Så gränshandeln med Danmark passade inte alls kungen Gustav Vasa som började att motarbeta den.

Svinskötseln var också omfattande och betydande under den här tiden. Ollonsvinen som hade ett särskilt fint kött höll till i områden med större ek- och bokskogar. Ännu fanns inga kompakta barrskogar förutom i norra och östra Varend där granar växte. Svinen var långbenta och mycket ihärdiga och kunde under särskilt rika ollonår drivas flera mil i skogarna. De småländska skogssvinen var snabba i benen och vallade samtidigt både får och skrämde bort vargar. Här fanns vallgrisarna kvar så långt som in på 1920-talet. Idag strövar fortfarande iberiska grisar omkring i norra ekskogar i Spanien och i Portugal för att senare bli en särskild lufttorkad skinkdelikatess - Jamón ibérico de bellota- på borden.

Text: Boel Cederqvist

God Jul och Gott Nytt År!

Höstens kakkalas i Bygdegården.

Det senaste kakkalasets gick av stapeln söndagen den 19/11, en grå och regning dag, men entusiasmen var det inget fel på. När dörrarna öppnades klockan 14 ringlade kön ända bort till grindstolparna. Kvickt ville man in, betala 50-lappen i inträde och få sig en assiett och boka ett bord.

Vid kakkbordet behövde man inte ha så bråttom för det fanns massor att välja på och risken att något skulle ta slut såg inte så stor ut. Det var ju rikligt med kakor och inte bara

kakor utan även bullar, kringlor, ostkaka, tårta, paj med vaniljsås,.....

Nytt denna gång var en satsning på Rättvisemärkt. Kaffet (Löfbergs Lila Harmoni) och rosorna på borden bar "Fairtrade"-märket. På så vis gav kakkalaset sitt lilla bidrag till en rättvisare handel. Fairtrade är en organisation som ser till att odlarna – ofta små familjejordbruk – garanteras ett minimipris, så att de inte blir lurade av storbolagens smarta uppköpare.

Jag, som stod vid dörren och såg till att det inte kom in fler än det var dukat till, noterade med tacksamhet att gästerna kom lite mera utspritt. Endast ett litet tag tvingades jag att be folk vänta. Totalt var det 260 betalande gäster, inte rekord men mycket bra.

Kakkalasan har blivit rutin - så pass att till och med initiativtagaren inte på rak arm kunde säga vilket i ordningen detta kalas var. Men lika fint dukas och serveras det ännu. Gammalt porslin, broderade dukar och kaffet serveras vid bordet ur gamla porslinskannor. Jag ser det som en liten kulturgärning och många uppskattar det.

Uppslutningen från alla som bakar och hjälper till är verkligen imponerande - inte ens ingredienser debiteras.

/ Text: Olle Bergman Foto: Ferdinand Kirmeyer

PS . Kak- kommittén har bett mig framföra ett stort TACK till alla som gästade höstens kakkalas och till alla som stöttat på skilda vis. Det är många utanför kakkommittén som bakar och hjälper till. Det är ju detta, att många ställer upp, som gör det hela möjligt.

Freijs poesi om en utvandring – från Grönteboda till Amerika

En liten idyll i Grönteboda. Solen lyser på äppelträden, överallt blommar det i skiftande färger, gräsmattan breder ut sig som en nyskakad, grön ryamatta och huset, som var Veras lanthandel för en hel del årtionden tillbaka, ligger rödlysande med tillbyggda husvinklar.

För länge sedan bodde här en soldat som hette Karl August Freij. Han föddes den 30 juni 1867. Frej var det namnet han fick som soldat, innan dess hette han Johansson. När han var 18 år gammal tog han tjänst i regementet och fortsatte att tjäna som soldat tills den 15 september 1905. Soldattorpet hade han fått tilldelat. Redan sedan 1600-talet efter det skånska kriget 1676-79 hade svenskarnas stormaktsställning försvagats vilket ledde till en reorganisering av försvaret och det ständiga knektehållet uppstod. Soldaten och hans familj fick bo på en liten gård. Soldattorpen fanns kvar i Sverige fram tills början av 1900-talet. Det var viktigt att bostäderna var likvärdiga. I en stadga kunde man läsa om torpens storlekar: 8x4 meter och två meter höga skulle de vara. Det fria boendet var en ersättning för hans tjänstgöring men bara så länge han tjänade regementet. När tjänsten slutade eller soldaten dog fick inte torpet tas i anspråk längre.

Karl-August gifte sig med Amanda. De fick nio barn. Deras första barn Ernst föddes 1887 vilket betyder att Karl-August blev far redan när han var tjugo år, Amanda var då tjugotvå år. Här stretade man och kämpade för födan till den stora familjen i ett trångbott hus. Deras äldste son Ernst växte upp och längtade bort, bort till Amerika. Och när hans far Karl-August 42 år gammal dog i en lungsjukdom stod Amanda ensam och havande med deras sista barn Karl. Som om inte det var ett hårt öde nog. Nej, nu fick man inte ens bo kvar på soldattorpet.

De kunde till slut flytta inom byn. Någon idag berättade att de äldsta sönerna fick ta plats som drängar i olika bondgårdar och Amanda hjälpte till på kalasen som kokerska. Hon sörjde sin man oerhört mycket. Sonen Alfred, född 1893, tog första steget och emigrerade till Amerika 1910. Ernst drömde också om vägen dit och ställde redan in sig på att gå i broderns fotspår. Men innan han gav sig iväg skrev han sin "Amerikavisa" som en avskedsvisa till släkten, bygden och dess folk år 1910:

Amerikavisa

*I Sverige har jag levat i två och tjugo år
Jag tänker på min barndom för varje dag som går
Om den ej varit lycklig, jag har varit nöjd ändå
Men andra tankar nu jag fått – jag reser härifrån*

*I Småland invid Miens strand min barndoms
vagga stod
Och vid dess sköna stränder jag lekt har mången
gång
Jag drillat mina toner jag spelat har min sång
Och mången haver lyssnat uppå den en gång*

*Nu jag ämnar emigrera till våra fäders land
Jag sörjer ej häröver jag sliter inga band
Att ingen flicka älskat mej det rår jag inte för
Men ett som aldrig sviker mej, det är ett glatt
humör*

*Men ett är det som gläder mig att sorgen är ej stor
Att före mej jag haver där en mycket älskad bror
Ja, om min hälsa varar och livet i mig är
Så än en gång vi språka får om broderskärlek där*

*I Sverige har jag roligt haft så mången gång
ibland
Men jag har även sorger haft som jag ej omtala
kan
Det finns ej någon gosse i hela våran ort
Som allting har tagit så lätt och glatt
som vad Ernst Freij har gjort.*

*Nu står jag redan färdig all lämna Sveriges land
Nu får jag avsked taga att med en trofast hand
Till både släkt och vänner sen jag här har
Och som i Sverige ämnar att stanna kvar.*

*Om nån har lust att veta vem visan diktat har
Så haver det en yngling som alltid varit glad
På Handklaver han spelat för er en gång ibland
Nu är han skild från er långt bort i fjärran land*

I Tingsås är jag födder i Urshult sedan bott

*Och vill ni veta gården så är det Grönteboda
Ett namn jag ock kan nämna Ernst Freij ju detta
är
Som reste till Amerika, ifrån en vän så kär.*

Ernst var en begåvad och känslsam ung man som älskade sina syskon. Han kände sig bunden till Mien där han hade tillbringat en tid av sin barndom och kunde både spela musik och sjunga. Alla hans svårigheter hade inte brutit ner honom. Och han var ingen drömmare, han packade sina saker och reste. Men där slutade det också. Allt omkring Ernst tystnade. Ingen visste något alls om honom.

Åren gick och till och med ett nytt årtusende började. 2000 skulle bli året då av en ren slump Norman dök upp – Vem är Norman? Ernst Frej hade träffat sin Amelia Sydbo, antagligen med norskt ursprung och som var född i Austen, Minnesota. Nu hade hans önskan om en kvinna gått i uppfyllelse. De gifte sig i Valhalla Centre i Alberta, fick barn tillsammans och Norman var deras son som dök upp igen. Och nu idag går resorna med jämna mellanrum över Atlanten för att släkten i till exempel Ryd ska kunna träffa Ernsts efterkommande. Det blev ett lyckligt slut på utvandringsvisan som blev verklighet.

Till Ernst från mig:

Du skrev: ”Om nån har lust att veta vem visan diktat har...”

Ja, Ernst över hundra år senare ville jag veta vem du var – det hade du nog inte kunnat föreställa dig när du skrev visan i er stuga. Men jag hittade en kopia av din fina visa/dikt hos min mor i Grönteboda. Jag tyckte så mycket om den och försökte att leva mig in i ditt livsöde. Jag vet inte om någon tår droppade ner på ditt papper när du hade bestämt dig för att ge dig iväg till Amerika och skrev ner visan, men jag måste medge att några tårar droppade ner på min dator när jag skrev ner din dikt. Visan, din barndom, din utvandring greppade tag om mig på något oförklarligt sätt och det var nog meningen att du skulle höra av dig till bygden igen. Man kan inte bara försvinna från orten där ”....invid Miens strand min barndoms vagga stod Och vid dess sköna stränder jag lekt har mången gång”. Och som du ser, det gick ju inte heller. Tack för din fina ”Amerikavisa”!

Även ett stort tack till släktingarna som hjälpte mig med det omfattande informationsmaterialet om Ernst, hans familj och släkt!

Text: Boel Cederqvist

Tankar, ord och gärningar

Vi syndar med tankar, ord och gärningar
Gärningar syns, ord hörs...
..ja, tanken ja, med den får vi nog hålla tyst
och inte säga ett endaste knyst
kanske den ej passar in med andras åsikter
Bäst är att inte taga några risker

Vi kan också göra mycket gott med tankar, ord och
gärningar
Goda tankar kan vi ha, tycka synd om den som ej mår
så bra
Tänka ut något som kan vara glädjande för den
Så pigg och glad den blir igen

En tanke jag har som inom mig länge funnits kvar
Skruvlocket på en konservburk, hur öppnar man den?
Jag har nu kommit på uppfinningen
Bråttas med burken jag ej längre behöver
Jag har med seger tagit över

Med glädje jag talar till ett brudpar
Och önskar dem lycka även de kommande da`r
innan de sedan på sin bröllopsresa far

Borta är en kär gammal vän
Ett tal jag vill hålla på begravningen
hur god och fin person han varit

som kanske till ett okänt land nu farit

Prästen och skådespelaren är lika varann
Båda ett budskap och tankar för fram
Talets gåva de har
På tvivlande frågor de kan ge svar

En god gärning kan vara
att till Afrika fara
och hjälpa barnen de små
som ej tillräckligt med mat kan få
Det behövs hjälp med andra sjukdomar och elände
För på det finns det inte något ände

Världens barn, Diakonia och Läkare utan gränser
En gåva till dem jag skänker
till deras godhjärtade och omtänksamma tjänster

I hemmet jag hjälper en gammal vän
Han är alltid så glad när jag kommer igen
som tycker liksom att orken tagit slut
och inget är som det är förut
Jag städar, diskar och lagar maten
och serverar den fint och aptitligt på faten

Jag lägger tillbaka en liten fågelunge som ramlat
från sitt bo
så mamman får lugn och ro
Sen matar jag en stackars vildkatt
som jamar utanför mitt fönster vareviga natt
En envis matgäst den är
men för mig är det ett kärt besvär
Även djuren små måste sin omsorg få

Ont och gott kommer alltid att finnas
Har funnits så länge jag kan minnas

Text: Karin Cederqvist/Bild: Linn Nußbaum

Mien

Bild på Mien från Sjöleden i Midingsbråte. Eivor och Ferdinand (som tagit bilden) bor där med denna fina utsikt.

Det är inte så vanligt med segelbåtar på Mien men denna vackra sommardag var det en som syns som en lite vit prick på sjön berättar Ferdinand.

Tack Gustaf och Elin för en trevlig och rolig fest!
Björn och Yvonne

MIENGRUPPEN
c/o Bodil Nilsson
Yttra Källeholt 19
362 92 TINGSRYD
yttra.k@gmail.com

YTTRANDE

2014-09-16

SVENSKA KRAFTNÄT
Mikael Zetterström
Box 1200
172 24 SUNDBYBERG
registrator@svk.se

Yttrande ny 400 kV-ledning för samråd Nybro-Hemsjö
Dnr 2014/235

Miengruppen är en lokal utvecklingsgrupp som arbetar med landsbygdsutveckling i Mienområdet i södra Tingsryds kommun. Vi ansökte om förlängd remisstid och beviljades visst anstånd. I samrådsunderlaget framgår att behovet av en ny ledning beror på utbyggnaden av Nordbalt, en ny elförbindelse mellan Nybro och Klaipeda som möjliggör att de baltiska och nordiska ländernas elnät sammanförs. Med hänsyn till det utrikespolitiska läget och beroendet av rysk gas förstår vi att detta är ett angeläget projekt. **Vi vill dock protestera mot Svenska Kraftnäts slutsats att ett robust, driftsäkert och kostnadseffektivt stamnät endast kan uppnås om man bygger en luftledning.** Att starta samrådsprocessen med att direkt avföra det mest moderna, tekniska alternativet markkabel är inte acceptabelt!

Mienområdet berörs av delsträckan Konga-Mien, alternativ F och G. I samrådsunderlaget står fast att alternativ G, vid sjön Mien, medför högst konsekvenser för boendemiljö och bebyggelse, landskapsbild och för naturmiljön. Detta instämmer vi i. Här finns riksintresse för naturvården samt riksintresse för turismen och det rörliga friluftslivet. Ett mindre Natura 2000-område samt ett antal biotopskyddade områden finns också här. Ön Ramsö i Mien är ett naturreservat och förutom hela sjön Mien och Mieån kan även Norra Svansjön på gränsen mellan Småland och Blekinge uppvisa stora naturvärden. Sjön Mien och Mieån är ett vattenskyddsområde, tertiär och sekundär zon, och förser hela Karlshamns kommun, 29 000 abonnenter, företag och sjukhus med dricksvatten. Utmed hela sjön Mien uppgår strandskyddszonen till 200 meter.

I Mienområdet finns en mycket aktiv befolkning och ett omfattande föreningsliv. Lokala mötesplatser som Bydegård och badplats gör att människor möts och tillsammans utvecklar bygden.

Miengruppen

www.miengruppen.se

Org.nr: 829502-3546

Bankgiro: 5960-5592

Miengruppen är en lokal utvecklingsgrupp för byarna runt sjön Mien i Tingsryds kommun

Det senaste exemplet på vad vi har åstadkommit är bildandet av den ekonomiska föreningen Mienet. Genom Mienet har vi, boende i bygden och medlemmar i föreningen, grävt ner optiskt fiber till 90 fastigheter i Mienområdet. Vi har i stor utsträckning samförlagt med elkabel och på så sätt avbrottssäkrat det lokala elnätet.

Mienet är en av ca 20 ekonomiska fiberföreningar i Tingsryds kommun. Ofta har lokala entreprenörer anlitats vilket vi hoppas kan komma väl till pass även i detta stora projekt.

Vi har upplevt både Gudrun och Per och har därmed stor erfarenhet av vad som händer när strömmen försvinner under en längre tid. Skogsägare i området har redan drabbats av produktionsbortfall genom stormar, vägintrång (rv 29) samt befintlig 400 kV-ledning. På mindre skogsskiftet är det mycket svårt att klara av fler intrång. En ny 400 kV luftledning innebär:

- Stor negativ påverkan på miljön och landskapsbilden
- Stor oro för strålning och magnetfält
- Stort produktionsbortfall
- Användning av kreosotstolpar
- En negativ utveckling som kan leda till minskad befolkning, utflyttning och sänkta fastighetspriser. En framtidsbygd kan snabbt förvandlas till en utflyttningsbygd.

Miengruppen yrkar härmed att den nya planerade ledningen skall byggas som markförlagd likströmskabel mellan Nybro och Hemsjö samt att likströmskabeln skall samförläggas i befintlig kraftledningsgata för 400 kV-ledningen.

Med vänlig hälsning

För Miengruppen

Bodil Nilsson
Ordförande

Miengruppen

www.miengruppen.se

Org.nr: 829502-3546

Bankgiro: 5960-5592

Miengruppen är en lokal utvecklingsgrupp för byarna runt sjön Mien i Tingsryds kommun

Att cykla i ett vinterlandskap

För några år sedan tog jag en cykeltur längs Mörrumsån, inte så långt från Mien. Man förknippar våren och sommaren med att cykla, men jag startade min tur mitt i snön i december månad. Det var kallt men framför allt annorlunda och spännande.

Tidigt en kall och klar förmiddag gav jag mig iväg från Mienbygden. Efter orten Kompersmåla vek jag av till höger in på Norraholldarevägen och Hovmansbygdsvägen. Och efter en längre sträcka genom skogen kom jag fram till en glänta i Hovmansbygd där det står en gammal tågagn uppställd på en träsockel. På en skylt kan man läsa om tåget som förr i tiden hade åkt jämters Mörrumsån och bland annat transporterat en hel del till och från järnbruken i området.

Precis i närheten finns Ebbemåla bruk där man under vissa tider på året fortfarande kan uppleva hur man förde bruket på 1950-talet och delta i en järnnatt. Då kan man uppleva hur "... järnet lyser rött, släggan hamrar mot städet och de sotiga gjutarna bär ut den lysande järnssmältan i skänken." Ebbemåla bruk fick Landstingets kulturpris 1997.

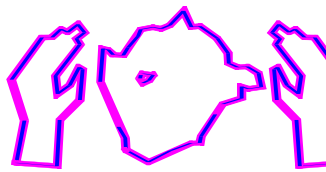
Snötäcket knakade under de breda hjulen när jag fortsatte, man hörde endast det lätta skvalpandet när vattnet slog emot Mörrumsåns frusna kanter. En del hus och gårdar ligger precis ensamma i bygden. Någonstans hade man glömt att ta in den blå-gula flaggan innan vintern kom. Röda väggar och mörka tak skimrade fram under ett lätt snötäcke. De såg ut som hus i ett pepparkaksland och gav intryck av melankoli. Jag älskar det.

Mitt inne på en skogsväg fick jag plötsligt syn på en vildsvinsfamilj med halvårsgamla kultingar. De hade som tur var inte uppmärksammat mig. Jag stannade till för man har ju hört en hel del om att de kan vara riktigt farliga, särskilt när de har fått kultingar. Jag väntade på att de skulle försvinna djupare in i skogen, började att känna mig säkrare och satte mig på cykeln igen. Men nu upptäckte de mig! Det var lite otäckt för galten vände sin kropp emot mig, sänkte huvudet och stötte ut ett varningsläte. De andra svinen drog sig tillbaka och jag bestämde mig också för det. Rädd för att bli angripen cyklade jag tillbaka en bit och vände mig om, men då hade de lyckligtvis redan försvunnit. Efter cirka fyra timmar genom ett lugnt snölandskap kom jag fram till Mörrum och rastade i närheten av Laxens hus, laxmuseet. Det öppnar först på våren. Naturligtvis var också resturangen stängd så min enda möjlighet var att koka kaffet själv. Mina fingrar var stelfrusna och blöta när jag tog fram min lilla blå gaskokare som jag alltid har med mig i min cykelväska. Vattnet hämtade jag ur Mörrumsån. Till det varma kaffet åt jag det goda polarbrödet som inte finns i mitt hemland.

Jag hade ännu inte hunnit dricka så mycket när en man kom promenerande på den smala vägen. Med händerna nerstuckna i sina jackfickor trotsade han den starka blåsten från söder. Han såg mig sitta där med kaffekoppen i handen och stannade till. Vi började att prata med varandra och han berättade om fisket i Mörrumsån. Han älskar att fiska lax och foreller med sitt speciella flugfiskespö och berättade att den största laxen som någon har dragit upp ur ån vägde över 27 kilo! Jag blev förvånad att höra att flera tusen personer kommer hit varje år för att prova sin fiskelycka. Vi tog adjö av varandra och nu var det på tiden att börja att röra på sig igen för nu hade det blivit riktigt kallt. Det hade också blivit mörkare ute och jag hoppades på att alla vildsvinen redan sov djupt inne i skogarna.

Text/kort på Mörrumsån: Mike

Händer runt Mien

December:		
Onsd 3/12	18:00	Visans Vänner har julfest i Gäddeviksås Bygdegård. Det serveras gröt, skinksmörgås och kaka. Kontaktperson Gun Ihlström 0477-150 80
Lörd 6/12	Från 10:00	Ljustöpning i Gäddeviksås Bygdegård. Föranmälan till Karin och Olle Bergman med uppgift om önskad tid. 0459-850 04 eller 0708-42 24 56
Sönd.7/12	15:00	Årsmöte Midingsbygdens IF Klubbstugan Hagavallen Välkomna styrelsen!
Januari:		
Torsd 8/1 Prel. datum	18:30	Mieåns Vattenråd. Preliminärt datum för den konstituerande stämman. På Naturskolan i Ire. Se artikel på första sidan.
Tisd 20/1	18:30	Stickcafé i Gäddeviksås Bygdegård Kontaktperson Thea Johansson 0459-851 46
Februari:		
Sönd. 1/2		Manusstopp Mieninfo nr 1/15. Aktiviteter i mars, april och maj år 2015. Glöm ej att skicka in material. Vad som hänt och kommer att hända. Skriver du på dator: skicka då gärna på pinne, cd eller mejl.
Torsd 26/2	18:30	Stickcafé i Gäddeviksås Bygdegård Kontaktperson Thea Johansson 0459-851 46
Mars		
Söndag 15/3	14:00- 17:00	Observera den nya tiden Stora Kakkalaset i Gäddeviksås Bygdegård. Fika så mycket du vill för 50 kr. Kontaktperson Aila Thuresson 0459-850 23
Tisd 24/3	18:30	Stickcafé i Gäddeviksås Bygdegård Kontaktperson Thea Johansson 0459-851 46

Bastubaden fortsätter som vanligt på lördagarna.
Gympan drar igång i januari. Tider meddelas senare.